

oznanilo

Bog je postavil cerkve kot pristanišča ob morju, da se lahko iz vrtincev zemeljskih skrbi rešimo tja ter najdemo mir in tišino. (Janez Zlatousti)

**3. nedelja
po Božiču**

leto VII /2010-16
10. januar 2016

KRISTUS SE JE SPUSTIL NAJNIŽJE

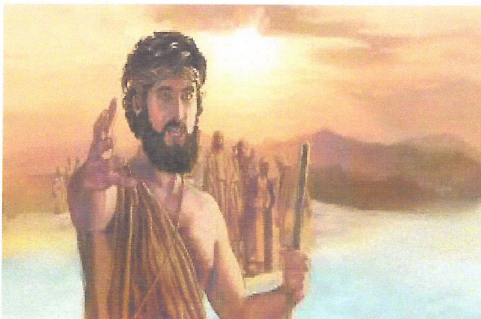
»Jezus se pri krstu spusti v globine Jordana. Janez Krstnik se brani, da bi krstil Gospoda ter zatrjuje, da ni »vreden, da bi mu od vezal jermen njegovih sandal« (Lk 3,16). »To držo ponižnosti pokaže tako, da se izredno globoko prikloni. Zdi se, da je nemogoče, da bi se kdo še bolj ponižal kot Janez Krstnik. A Kristus se spusti še niže, spusti se v globino vod Jordana,« se zelo dobro spominjam besed slikarja p. Marka Rupnika, ko je razlagal svojo upodobitev Jezusovega krsta v papeževi kapeli Odrašenikove matere.

Kristus pri krstu stopi v globine Jordana, zato odslej ni nižave, ki bi bila oropana Božje navzočnosti. V našem življenju ni več stiske, trpljenja, globine, osamljenosti in težave, kamor Bog ne bi mogel. Bog ni z nami samo v višavah naših uspehov, ne, spremlja nas tudi v globini padca, temini trpljenja ter nižavi zapuščenosti ali razočaranja. Brez dvoma se je Kristus ponižal, »spustil« iz nebes že ob rojstvu, česar se spominjamo o božiču, toda svojo ponižnost dokazuje tudi na praznik svojega krsta, ko se

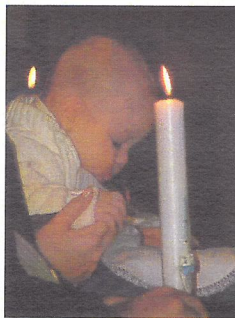
spusti še niže, v globine Jordana. V vsej ponižnosti iz ljubezni sprejme svoje poslanstvo – s križem odrešiti ljudi. Kristusova ponižnost ni sama sebi namen, ampak je v službi odrešenja. Prav v tej ponižnosti ga Oče prizna za Sina in se zasliši glas: »Ti si moj ljubljeni Sin, nad teboj imam veselje.« To je res pravi Božji služabnik, o katerem pravi Bog po preroku Izaiju v prvem berilu: »Moj izvoljeni, ki se ga veseli moja duša« (Iz 42,1).

Vsakoogar, ki je ponižen in v iskreni ponižnosti sprejme poslanstvo, ki mu ga Bog namenja, Bog ljubi in je v Jezusu Kristusu Očetov ljubljeni sin, ki se ga Bog veseli.

SVETO PISMO

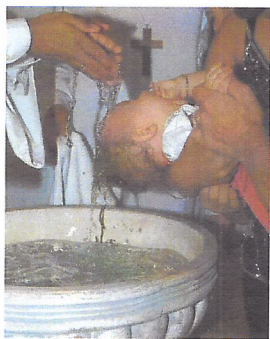
Ko je vse ljudstvo prejelo krst in je bil tudi Jezus krščen ter je molil, se je odprlo nebo: in nadenj je prišel Sveti Duh v telesni podobi kakor golob; in iz nebes se je začul glas: »Ti si moj ljubljeni Sin, nad teboj imam veselje.« (Lk 3,21–22)

Krst

Kdor razmišlja o krščanski oz. c e r k v e n i eksistenci, mora začeti pri temelju, se pravi pri krstu, v katerem človek prevzame ime Jezusa Kristusa. Gre za obvezujoče in resno dogajanje, kakor pri postopku sklenitve zakonske zveze, kjer privzeti skupni priimek odtlej izraža obojestransko povezavo življenj dveh ljudi. Tudi krst pomeni, da človek prevzame ime Kristusovo, zato da bi življenje Jezusa Kristusa preželo življenje krščenca in se z njim tako rekoč »poročilo«, povežalo tako, da bi postalo zanj merilo. Z zakramentom krsta postanemo kristjani. Podobno kot pri sklenitvi zakonske zveze gre za prilagajanje drugemu, pri krstu za prilagajanje življenju Jezusa Kristusa. V krstu je tako moč videti in doživeti, da je začetek procesa, v katerem postanemo kristjani, nujno dejanje spreobrnitve in očiščenja življenja. Pri krstu dobi človek z odpuščanjem grehov novo življenje in ne le preprosto nalog, da živi pošteno. Na drugi strani pa je krst hkrati utemeljitev krščanske etike. Ker se mora krščencevo »novo življenje«, ki mu je v Jezusu Kristusu že podarjeno, udejanjiti v svetu in se tako dokazati

kot njegovo novo b i v a n j e .
D o l ž n o s t
r e s n i č n o
krščanskega
življenja raste
samo po sebi iz
krsta. Še na
poseben način
terja spremem-

bo npravnega življenja v skladu z novostjo od Boga podarjenega življenja, natančneje dosledno in korenito službo Bogu kot slovo od dosedanjih zaslužjenosti silam greha. Iz te povezave med krstom in etiko oziroma med krstno izpovedjo vere in krstno dolžnostjo, ne izhaja le praksa »Bogoslužja v vsakdanjem življenju«, namreč vsak dan znova zahtevano služenje bratom in sestram in vsem ljudem. Novokrščenci se vrh tega vraščajo tudi v občestvo, v katerem ljudje svoje življenja povezujejo med seboj, ravnajo odgovorno drug za drugega in nosijo bremena drug drugega.

Dobri Bog, zahvaljujemo se ti,
da si nam dal milost svetega krsta.
Zahvaljujemo se ti v svojem in imenu
vseh otrok in te prosimo,
da jim podarjaš starše,
ki jih bodo znali pripeljati k tebi.
Daj, da bi vsi krščeni
živeli po veri in se tako zveličali.
Hvala ti, Gospod, naš Bog,
ker nam s svojo krstno vodo
in Svetim Duhom daješ moči,
da pogumno stopamo v naš vsakdan
kot tvoji »ljubljeni sinovi in hčere,
nad katerimi imaš veselje«.

Kako lahko človek razlikuje, ali dela dobro ali slabo?

Človek je sposoben, da razlikuje
dobra dejanja od slabih, ker ima
zdravo pamet in vest, ki mu
omogočata jasne presoje.

(KKC 1749–1754, 1757–1758)

Za lažje razlikovanje dobrih dejanj od
slabih obstajajo naslednje smernice:

1. To, kar delam, mora biti dobro; dober namen sam ni dovolj. Bančni rop je vedno zlo dejanje, čeprav bi ga storil z namenom, da bi obdaril revne ljudi.
2. Čeprav je to, kar delam, resnično dobro, slab namen, zaradi katerega sem napravil dobro, izjalovi celo dejanje.

Če

spremljam na poti domov staro gospo in ji pomagam v stanovanje, je to dobro delo. Če pa sem to storil zgolj zato, da se pripravim na kasnejši vlom, je celotno dejanje slaba stvar. 3. Okoliščine, v katerih nekdo dela, lahko zmanjšajo odgovornost, toda ne morejo spremeniti ničesar, kar zadeva dobro ali slabo nprav dejanja. Pretepati lastno mater je vedno slabo, čeprav je mati pred tem naklonila otroku premalo ljubezni.

Nič te ne sme plašiti, nič prestrašiti.

Vse mine. Bog sam ostane isti.

Potrpežljivi doseže vse,

in kdor ima Boga, ta ima vse –

Bog sam zadošča!

(Terezija iz Avile)

KESANJE

Kesanje se rodi iz bolečine, da smo užalili drago osebo. To je toliko bolj iskreno, če nas ima ta oseba rada in dela, kar je za nas dobro. Če je ta oseba Bog sam, lahko razumemo, kako hudo je, če izdamo njeno zaupanje.

Vsako dejanje, s katerim užalimo Boga, pravzaprav ne pomeni, da je Bog, ki je čisti duh, užaljen, saj ga naše žalitve ne morejo prizadeti, ampak predvsem ovira našo rast.

Samo Bog lahko v polnosti reče: »Jaz te resnično ljubim in te ljubim brez kakršnega koli računa.«

Tega, da bi z grehom žalili Boga, se ne smemo izogibati zaradi kazni, ki bi nam pretila. Tudi če nas nihče ne vidi, ne smemo grešiti. Z grehom bi prizadeli naše osebno dostojanstvo. Nikoli tudi ne »silimo« v greh in se tolažimo: »To še lahko naredim, potem pa ne več.« S takim početjem se oddaljujemo od Boga, ki nas ljubi. Tako mišljenje nas spravlja na kriva pota, od koder je vrnitev k Bogu težja.

Vsemogočnemu Bogu in vam, bratje in sestre, priznam, da sem grešil v mislih, besedah in dejanju. Žal mi je, zelo mi je žal. Zato prosim sveto Devico Marijo, vse angele in svetnike in tudi vas, prosite zame Boga, nebeškega Očeta.

Zgornje besedilo kesanja molimo pri maši, drugo besedilo pa pri spovedi. Z njim izražamo, kot je razvidno iz samega besedila, obžalovanje svojih grehov in trdno voljo, da se bomo v prihodnje poboljšali.

Moj Bog, žal mi je, da sem grešil(a) in žalil(a) tebe, ki si moj najboljši Oče. Trdno sklenem, da se bom poboljšal(a), pomagaj mi s svojo milostjo. Amen.

Ta obrazec kesanja molimo tudi pri večerni molitvi, po izpraševanju vesti, ko izrazimo obžalovanje nad vsem, kar smo narobe naredili v dnevu, ki je minil. Lahko pa tudi takrat, ko se zavemo, da smo naredili nekaj narobe. Seveda pa velja: ko nekomu storimo krivico, jo moramo popraviti ali se tistemu človeku opravičiti. Potem bo naše kesanje zares iskreno.

Ljubezen se pač
preizkusi v zvestobi,
toda dopolni se šele v odpuščanju.
(Werner Bergengruen)

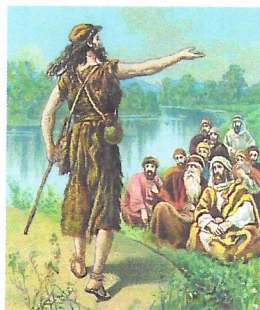
Nič te ne sme plašiti, nič prestrašiti.
Vse mine. Bog sam ostane isti.
Potrpežljivi doseže vse,
in kdor ima Boga, ta ima vse –
Bog sam zadošča!
(Terezija iz Avile)

Kaplja ljubezni je več
kot ocean razuma.
(Blaise Pascal)

STRAN ZA MLADE

Zakaj se je Jezus dal krstiti Janezu, čeprav je bil brez greha?

»Krstiti pomeni potopiti se.« V svojem krstu se je Jezus potopil v

z g o d o v i n o greha vsega človeštva. S

tem nam je dal znamenje. Da bi

nas odrešil naših grehov,

se bo nekega dne potopil v

smrt, vendar ga bo moč njegovega Očeta spet obudila v življenje. (KKC 535–537, 565)

Grešniki – vojaki, pocesnice, cestnarji – so prihajali k preroku Janezu, ki je krščeval, ker so iskali »krst spreobrnjenja in odpuščanje grehov« (Lk 3,3). Jezus tega krsta sploh ni potreboval, ker je bil brez greha. S tem da je sprejel ta krst, nam kaže dvoje: Jezus sprejema naše grehe nase. Jezus razume svoj krst kot podobo svojega trpljenja in svojega vstajenja. Na to znamenje njegove pripravljenosti, da umre za nas, se odpre nebo: »Ti si moj ljubljeni Sin« (Lk 3,22).

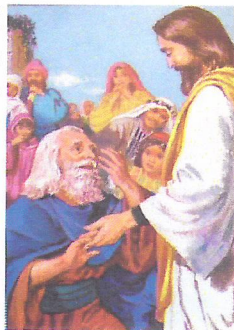
* * *

Je Jezus res delal čudeže ali pa so to le pobožne pravljice?

Jezus je delal resnične čudeže, prav tako apostoli. Novozavezni avtorji opisujejo resnične dogodke.

(KKC 547–550)

Že najstarejši viri poročajo o številnih čudežih kot potrditvi Jezusovega oznanjevanja: »Če pa jaz z Božjim Duhom izganjam demone, potem je prišlo k vam Božje kraljestvo« (Mt

12,28). Čudeži se dogajajo na javnem prostoru; udeležene osebe so bile deloma znane po imenu, na primer slepi Bartimaj (Mr 10,46–52) ali Petrova tašča (Mt 8,14–15). Bili so tudi čudeži, ki so za judovsko okolje predstavljali bogokletna dejanja (npr. ozdravljenje hromega v soboto, ozdravljanje gobavcev). Kljub temu jih judovstvo tistega časa ni zanimalo.

Prošnja za učljivo srce

O Gospod, daj mi modro srce,
ki ga ne bo odvrnila od tebe
nikakršna sanjarija.

Daj mi žlahtno srce,
ki ga ne bo oskrunila
ponižujoča nezmernost.

Daj mi pošteno in iskreno srce,
ki ga ne bo zapeljala nizkotnost.

Daj mi močno srce,
ki ga ne bo strla žalost.

Daj mi svobodno srce,
ki ga ne bo zaslužnjila
nobena hudobija.

Podari mi, o Bog, razum,
ki te spozna,

gorečnost, ki te išče,
modrost, ki te najde,

življenje, ki ti je všeč,

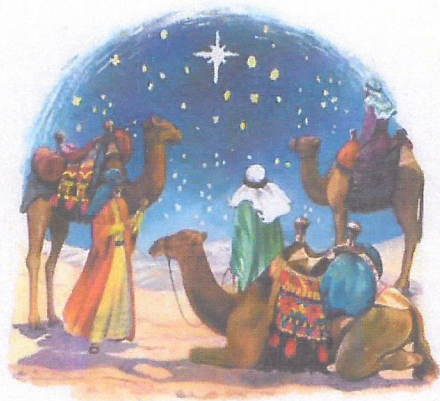
potrpežljivost, ki te v veri pričakuje,
zaupanje, ki te na koncu objame.

MODRI IN NAŠA VERA

V starih časih je bil pobožen običaj, da so na vsaka hišna vrata napisali letnico leta Gospodovega in tri začetne črke imen svetih treh kraljev, ki so jih tako spoštovali, da so njihova sveta imena uporabili kot ščit blagoslova proti vsem vidnim in nevidnim sovražnikom našega zveličanja v življenju in smrti. Zakaj? Gotovo zato, da bi se ob vsakem odhodu in prihodu spomnili na največji dar, na vero, ki nam jo je prinesel sam Jezus Kristus, ki je enako nebeški zvezdi začela svetiti ljudem, ki je (zvezda) svete tri kralje srečno privedla k Jezusu in bo tudi nas vodila, če bomo hodili v njeni luči. Tako dolgo, kot imate luč, hodite v luči, zato da boste otroci luči.

Kaj pa je vera? Najnežnejša, a tudi najtrdnejša vez, ki povezuje nebesa in zemljo, drži skupaj države in družine. Brez vere se zruši celotna človeška družba, en narod uniči drugega, en človek drugega. Zato so angeli ob zibelki naše svete vere peli: »Slava Bogu. Mir ljudem.« To je vsa vsebina krščanske vere.

Tako častitljivi, kot se nam kažejo modri z Jutrovega, tako gnusni so nam

hladni, ravnodušni meščani Jeruzalema, ki se za Jezusa sploh ne brigajo; niso mignili, bili so le prestrašeni, ko so slišali, da se je dolgo napovedani, goreče pričakovani Odrešenik sveta rodil. Njih zadenejo strašne Gospodove besede: »Prišli bodo z vzhoda in zahoda, otroci kraljestva pa bodo pahnjeni ven.« Prav ta sodba pa čaka tudi vse hladne, mlačne kristjane, ki so njim enaki. S tem ko se za vero sploh ne brigajo in jim je vsaka religija enako dobra, enako slaba. To stanje, ki ga moderno imenujemo indiferentnost, je globoko zakoreninjena ravnodušnost v verskih rečeh, duhovna kuga, ki ubije na tisoče žrtev, strup, ki se širi med vsemi kategorijami ljudi in ustvarja vesplošno moralno hiranje. Noč, v kateri boljši ljudje spijo, slabi pa svobodno širijo zlo, vesplošna duhovna vodenica, ki ji sledi gotova duhovna smrt, tako za posamezne ljudi kot tudi za cele družine in narode. In prav o tej ravnodušnosti govori Kristus v skrivnem razodetju: »Ko bi bil vsaj mrzel ali topel, ker pa si mlačen, te bom izpljunil.«

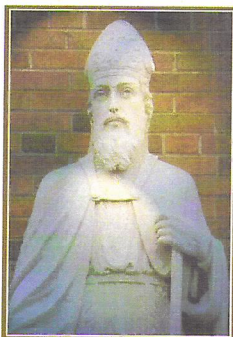

SVETNIK TEDNA

13. januar

HILARIJ (RADOVAN)

Sveti Hilarij se je rodil v Poitiersu v Akvitaniji okoli leta 315 v poganski plemiški družini. Ker v poganski

filozofiji ni našel odgovorov na vprašanja, ki so ga zanimala, je začel s študijem Svetega pisma. Krščen je bil pri tridesetih, deset let kasneje pa je bil izbran za škofa v Poitiersu

(ok. l. 350). Ko je hotel cesar Konstantin v Galiji uvesti arijanizem, se je Hilarij odločno uprl in bil zato pregnan v Frigijo v Mali Aziji. Tudi tam je z enako odločnostjo nasprotoval arijcem, tako da so ga poslali nazaj v Galijo, kjer so ga z navdušenjem pričakali. Umril je leta 367. Po Hilarijevi zaslugi Galija ni sprejela arijanizma. Na Zahodu je odigral enako vlogo kot sv. Atanazij na Vzhodu. Napisal je traktat o Sveti trojici.

SVETE MAŠE

NEDELJA, 10. januar 2016

3. nedelja po Božiču

za + Frančiško in Katarino Lesjak

NEDELJA, 10. januar 2016

4. nedelja po Božiču

za zdravje

Ljubezen, ki dozori
iz zaljubljenosti, sprejme drugega
z vsem njegovim bitjem.

Sprejme drugega, kakršen je.
Osvobojena je umišljenih podob,
ki pri zaljubljenih igrajo veliko vlogo.

Dругega ne sprejema
samo takšnega,

kot je bil na začetku ljubezni,
ampak ga spremlja skozi
ves razvoj in spremembe.

Drži se drugega, tudi če zboli
in je slaboten, nebogljen in star.

V takšni ljubezni
je človek spremenjen,
kakor na novo ustvarjen.

Tvoja ljubezen je zvesta

Moj Bog, verujem v tvojo ljubezen.

Ko gledam križ,
mi pomaga videti Kristusa,
ki je nagnil glavo,
ko da bi
me poljubil.

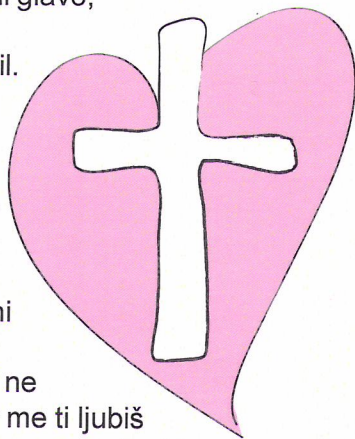
Ko
gledam
njegovo
prebodeno
srce, ki
mi nudi
zavetje, mi
pomaga,
da se več ne

bojim, ker me ti ljubiš
in želiš, da sem tudi mi
ljubimo med seboj.

Čeprav smo grešniki, nas ti ljubiš.

Tvoja ljubezen je zvesta.

Če verujemo v tvojo ljubezen,
nam ne bo težko prepoznavati
ubogih tudi v lastni družini.

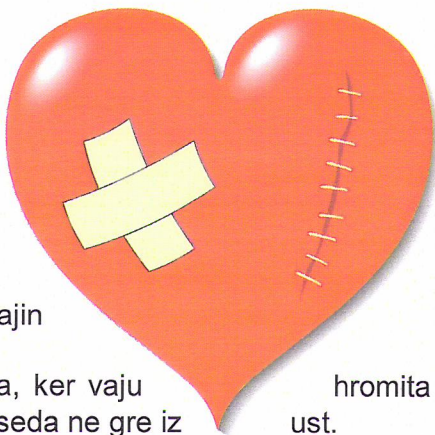

Prizadevanje za odpuščanje

Ljubezen in zvestoba se lahko najdetata sredi viharja. So dnevi, v katerih drug drugega nosita na rokah, navdušeno in brezskrbno. Prišli pa bodo dnevi, ko bo treba drug drugega prenašati, in dnevi, ko ne gre več, ko ne gre nič več. Zaradi neumnih napak se nekaj krha. Nastanejo razpoke in po njih pride v vajino srce in v vajin dom noč.

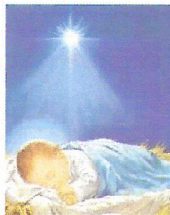
Takrat bi nekaj rada, a vendar ne moreta, ker vaju nemoč in bolečina. Rada bi kaj rekla, a beseda ne gre iz hromita ust. Rada bi stegnila roko, a ta zaledeni. Rada bi se objela, toda ostaneta okamenela kot kip. Rada bi odpustila, pa vendar rečeta: »Zakaj si to storil?« V takih dneh obstaja le ena rešitev: potrpežljivost, veliko potrpežljivosti in prizadevanje za spravo. Sopotnik počne reči, ki so zate nepojmljive, in rečeš: »Kako je kaj takega mogoče?«

Potem se moraš boriti za svojo ljubezen. Počutiš se negotovo in vate se priplazi strah. Nato moraš nekaj časa »bdeti v temi«, ne da bi videl, ne da bi razumel ... Potem se zaveš, da je drugi »svet zase«, ki ti bo v svojem najglobljem jedru ostal vedno tuj. In potem se odpravi iskat odpuščanje. Če ne moreš odpustiti, takoj nastane zid. In zid je začetek zapora. *Phil B.*

Božični čas

Božični čas se zaključi s praznikom Jezusovega krsta, ki ga praznujemo na nedeljo po svetih treh kraljih. Ta praznik nas želi spomniti na naš lastni krst, ki je utrdil Božje dete v nas. In tudi tebi želi ta praznik podariti gotovost: ljubljen si prav takšen, kot si!

**STE SE DANES
ŽE NASMEJALI?**

Špelca se z mamico potepa po mestu. Ko gresta mimo gostilne se Špelca oglasi: "Mami, mami, tu notri pa diši po očkovem parfumu!"

Slovenski pastoralni center

Einsiedlergasse 9-11, 1050 Wien

Telefon: **0660/ 657 94 33** (*Matija*)

Skype: **Tratnjek Matija**

elektronska pošta: **info@spc-dunaj.net**

internetna stran: **www.spc-dunaj.net**

facebook naslov: **SPC Dunaj**

Odgovarja: **Matija Tratnjek**

Janezek: "mami mami, cukr mi je padu." Mami: "Pejd, pa pojej čokolado." Janezek: "Mami noooo, cukr." Mami: "Ja, pa pojej to čokolado!" Po eni uri pride mami v kuhinjo in se dere: "Kdo je stresu cel sladkor po tleh?" Janezek: "Ja pa sej sem ti reku, da mi je cukr padu, pa si rekla, da naj pojem čokolado."